İslâm’ı dünyaya Bediüzzaman’ın metoduyla anlatmalı

1970’te babasının Anadolu’dan Danimarka’ya uzanan yolculuğuyla hayat hikâyesine başlayan Meryem Güler, Avrupa’ya Bediüzzaman’ın metodlarını götürmek gerektiğini belirtti ve “Müslümanların kendilerini her alanda geliştirmesi lâzım. Dil bilmeyen Müslümanlar İslâmı hakkıyla dünyaya anlatamıyor. İslâm ve fenni birleştirip İslâmı Bediüzzaman metoduyla anlatmak lâzım” dedi.

Ailenizden ilk olarak babanızın yurt dışına gittiğini söylemiştiniz. Yolculuk nasıl başladı?

1970’te babam Anadolu’dan Danimarka’ya işçi olarak gidiyor. O zaman oradaki iş sahipleri gelip Türkiye’den insan götürüyorlardı. Çünkü Türkler çalışkan olarak tanınıyordu hep. Özellikle de İç Anadolu’dan alıyorlarmış, bizimkiler çok ağır işler yapıyormuş o zaman. Batı’da tuğla fabrikalarında, büyük ağır işlerde çalışmışlar. Yurt dışından bir kişiyi de Türkiye’ye işçi toplamak için yollamışlar. Böylelikle babama da nasip oluyor. Bizim köyümüz o zamanlarda çok sıkıntılıymış. Biliyorsunuz 1980’e kadar Konya vb. gibi bazı Anadolu illeri cezaya tutulmuş bir şehir gibiydi. Kemalizm’in zararları hep bize dokundu. O zamanlar su yok, hiçbir şey yok. Dağlarda ovalarda yaprak üstlerinden sular biriktiriyorlarmış. Ellerinde olanı da çeşitli bahanelerle gelip alıyorlarmış. Bir türlü fakirlikten kurtulamıyorlar o zamanlar. Kemalizm Anadolu’yu hep aç bırakmış yıllar boyu… Allah bir kapı açıyor ve trenle Danimarka’ya yolculuğu başlıyor babamın. Babamlar o zamanlar belli standartlar görmüş insanlar değil, onlar bir ‘ahırda’ yatırılıyorlar. Hatta babamlar o zaman orayı gerçek ev sanmışlar.

Babanız gitti ve sizler kendi köyünüzde kaldınız. Sizin yurtdışına gidişiniz nasıl oldu?

Babamla oraya işçi olarak gidiyor ve çalışkanlıklarıyla herkes tarafından beğeniliyor işleri. Tabi o zaman telefon telgraf gibi teknolojiler de hiç yok. Türkiye ile iletişim zor oluyor. Babam 1975’te diyor ki ‘Ben artık ailemi getirmek istiyorum.’ O zaman bir ev tutuyor ve bizi getiriyor. O zaman ben daha çok küçüktüm. O zamana kadar Norveç’tekiler hiçbir siyah saçlı ve siyah gözlü çocuk görmemişler. Hep bize bakmaya ve siyah saçlı insanlara dokunmaya geliyorlardı oraya. Bizim oturduğumuz yer Oslo’nun biraz dışında bir yerdi. O zaman da orada gazetelere çıkmışız hatta. İlk gurbetçi, çalışmaya giden bizlermişiz. Biz orada çok seviliyoruz elhamdülillah. Tabi dil bilmiyoruz, annem de çok zorluk çekiyor yalnız. Çok

destek çıkıyorlar, yardımcı oluyorlar ama. Biz o köyde 7-8 sene kadar uzun bir zaman kaldık. Avrupa'nın köyleri merkezler gibi değil. Orada hâlâ dini inançlar var. Bize çok sahip çıktılar orada.

Hayatımın en korkunç günleri Oslo'da başladı demiştiniz... İslamofobi ile o zaman mı karşılaştınız ilk?

Biz Norveç'in köyünden Oslo'ya taşınıyoruz. Ama hayatımda en korkunç günlerimi de orada Oslo'da yaşadım. Her şey tam tersine dönmüştü sanki. Her şey o kadar çirkin, yıkık dökük ki sarhoşlar dolu etrafta. Bir de yabancı olarak iyi bir yerde ev tutmaya paran yok. Şimdi burada Suriyeliler nasıl yerlerde oturuyorsa biz de o zaman öyle yerlerde oturuyorduk. En kötü işleri biz yapıyorduk, en kötü yerlerde bizler oluyorduk. Oraya gelen Pakistanlılar da meselâ yüksek tahsil sahipleri doktorlar vs. orada taksicilik yapıyordu. Her ırka farklı bir iş vermişler gibi bir bölümleme vardı. Faslılar temizlikçi olarak çalışıyordu. Orada büyük bir yabancı düşmanlığı ile karşılaştık. Ama köylerde hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştık. Şehirler çok bozuktu. Bizim oturduğumuz yerler şehirlerle esrarkeşlerle, madde bağımlıları ile doluydu. Biz okula gideceğiz her taraf esrar, esrarların içinde büyüdük. Kapıdan dışarı çıktığınızda sokakta gördüğünüz manzaralar hep esrar, hap, şırıngalar oluyordu.

Böyle bir ortamda nasıl Müslüman olarak yetiştiniz peki?

Büyük bir imtihandı. Orada Türkler kız çocukları kartalın kanatları altında gibi korunurdu. Aman kızım sokağa çıktığında gideceğin yere koşarak git, bir kötülük görsen bağırmaya başla, şuraya çıkma, buraya gitme gibi sürekli telkinlerle büyüdük. Ama aynı dikkati erkek çocuklarına göstermiyorlardı. Büyük bir cehalet vardı. Çok oğlan çocukları orada esrara ve pis işlere bulaştı. Yüzde 80'e varan rakamlara kadar bu böyleydi. Benim bildiğim o kadar çok birlikte büyüdüğüm çocukluk arkadaşım, komşumuzun oğlu bir şekilde ortadan kayboldu. Ya kendini öldürdü, ya birisi kafasına sıktı ya da pis işler batağına girdi. Kızlara dikkat ediliyordu, ama Türk ailelerin erkek çocukları hep kötülükler içinde kaldı. Babam belli bir yaşa gelince emekli oldu ve bize seçenek sundu. 'Türkiye'ye dönmek istiyor musunuz yoksa burada mı kalacaksınız' dedi. Tabi biz de Norveç'te kalmak istediğimizi söyledik ve kaldık. Hayatımızda biz hiç kendi kültürümüzü görmedik. Oralarda Müslümanların çocuklarına başörtüsü taktırması falan söz konusu değildi. Şimdi şimdi yeni nesil biraz daha bilinçli. Ama o zamandaki nesil 'paranı kazan başka işe bakma, bir zaman sonra geriye gideceğiz' hayali ile yaşıyordu. Orada bir Pakistanlılar kendi kültürlerini sıkı tutuyorlardı. Kıyafet geleneklerine bağlıydılar, hep şalvar giyerlerdi. Ama Türklerin tek derdi neredeyse para kazanmaktı...

"Onların tek korkusu yeni neslin Müslüman olması"

Norveç'te eğitim sistemi nasıldı? Farklı bir din, İslâm düşmanlığı... Okul hayatınız nasıl geçti?

Oradaki okullar çok uzundu ve devlet bunu bilerek yapıyordu. Çocuklar devletin çocuğu oluyordu sanki. Sen yetiştiriyorsun çocuğu, ama devlet nasıl isterse öyle eğitiyordu. 'Çocuğuna iyi bakmıyorsun' iddiasında bulunup gelip alıyorlardı onu senden aniden. Bu konuyla ilgili olayları haberlerde izlemiştik. Ebeveynlerin şiddet uyguladığını iddia edip çocuklarını elinden almışlardı. Şiddet falan yok ortada, aslında onların hepsi bahane. Biz biliyoruz, şiddet uygulamayan ailelerde daha adi bahanelerle bile suçladılar. Meselâ üç yaşında bir çocuğun abisinin yanında çizgi filme bakıyor ve kreşe gittiğinde çizgi filmde gördüğü şeyleri anımsayıp korkuyor. Ailesi çocuğun psikolojisini bozmakla suçlanıyor ve aniden polisler gelip bütün çocukları toplayıp götürüyor. Çünkü onların en büyük korkulu rüyası, çocukların yani gelecek neslin Müslüman olarak eğitilmesi, yetiştirilmesi.

Asimilasyon hâd safhada demiştiniz...

Evet tüm projeleri bunun üzerine. Komünizmin yıkılmasından sonra başladılar buna aslında. Ondan önce iyilerdi.

Ondan önce bize saygı gösteriyorlardı. Dinimize saygı gösteriyorlardı. Norveç'te bir kutuplaşma yoktu. Ta ki komünizm düşüp Amerika İslâmı düşman ilân edene kadar. Norveç de Amerika'nın tam bir kopyasıdır. Hitler orayı işgal ettiğinde onlar Amerika'dan Marshall yardımı aldılar. Aralarında birçok anlaşma yaptılar. Norveç tamamıyla Amerika'nın iktidarı altında olan bir devlet oldu. Norveç'in tüm servetleri Amerika'nın kontrolünde.

"Türkiye'dekiler elindekilerin kıymetini bilmiyor"

Sizi değerlerinizden uzaklaştırmaya çalıştıklarında, İslâm'a daha sıkı mı sarıldınız?

Norveç'te okuldayken daha 9-10 yaşlarındaki bir çocukken, dışarıda yaşanmış yasadışı bir olayı bize mal edebiliyorlardı. Örneğin ahlâksız bir olay olsun öğretmenler bize gelip hemen bizi suçlayıp siz 'Müslümanlar şöylesiniz' böylesiniz diye bağırıyordu. Çoğu zaman eve gelip ağlardık. Küçük yaşlarda böyle şeylere maruz kaldık. İnsanın kişiliği gerçekten farklı oluyor. Ne oldu böyle baskılar gördükçe, ben İslâmı daha fazla araştırmaya, öğrenmeye başladım. Okulda bize hangi suçlama yöneltilse ben dışarı çıkıp araştırıyordum ve İslâmdan öğreniyordum bunu. Bizde o zaman namaz yok, örtü yok sadece dinin İslâm bu kadardık. Ama onlar Allah'ın izniyle bizi dine koşturdular, bizi dine ittiler. Senin elinde bir şey olur değerini bilemezsin. Ama birisi ona göz dikip almak istediğinde onu korumaya geçersin ya aynı o şekilde. Türkiye'de bunu göremiyorum. Koruma hareketi çok az, değer bilinmiyor maalesef. Orada çocuklara 'siz teröristsiniz, siz Amerika'da kuleleri patlattınız, siz Fransa'da şunu yaptınız bunu yaptınız' diyerek dinden uzaklaştırmaya çalışıyorlar, ama Türkiye'de daha farklı yollar deniyorlar bunun için...

Siz Yeni Asya Gazetesi ile ne zaman tanıştınız?

Ben Türkiye'ye gelip bir sene kadar kalmıştım bir zaman... O zamanlar Anadolu'da yaşlı bir ayakkabıcı amca bana Yeni Asya Gazetesini vermişti ve "Al bunu rahatlıkla okuyabilirsin, kötülük yok içinde" demişti. Ben zaten okumaya çok hevesliydim. Amca da 'Bu gazete çok güzel' deyince alıp okumaya başlamıştım. Allah razı olsun...

"Türkiye medyası ahlaksızlık içinde"

Türkiye'yi ahlâkî olarak nasıl buluyorsunuz?

Çok gizli yapılıyor burada bazı şeyler. Biz orada bir mücadele verdik, burada ülkemize geldik rahata kavuştuk derken, yine mi mücadeleye başlayacağız? Burada çocuklara televizyon gibi şeylerle çok farklı ahlâksızlıkları aşılıyorlar. Diziler, haberler ve gazeteler ahlâksızlıklarla dolu. Türkiye'de bir ailen evine rahatça götürebileceği gazete sayısı üçü dördü geçmez sanırım... Burada gazeteleri görünce şok oldum.

"Burada yemekler haramlarla dolu"

Türkiye'de beslenme konusunda sıkıntı yaşadınız mı?

Katkı maddeli yiyeceklerden kendimi korumaya çalışıyorum Türkiye'de. Meselâ Norveç'te organik gıda aramanıza gerek yok zaten orada her şey organik ve bunu devlet kontrol ediyor, çok dikkat ediyor. Un, ekmek her şeye dikkat ediyorlar. Ama burada her şey serbest nerdeyse. Burada hem sağlıksız maddeler var hem de haram maddeler çok. Türkiye'de helâl yemekler için çok farklı alternatifler yok maalesef... Burada insanlar sağlık için değil zevk için yiyorlar. Materyalizm çok fazla gün yüzünde Türkiye'de. Yurt dışındakiler inançsız, ama sağlığa dikkat ediyor. Zengin olma emelleri yok bir hevesleri yok... Ama burada kapitalist emellerle yiyecek sektörü de mahvolmuş.

Kendi evlâtlarınızı yurt dışında büyütürken ne gibi zorluklarla karşılaştınız?

Çocuklarım büyümeye başladı. Başımızdan ciddî bir olay geçti. En küçük çocuğum beş günlükken yediğini kusmaya başladı, ciddî bir kusmaydı. Büyük bir hastalığına yakalanmış. Çok uğraştık tedavisiyle hastaneye götürdük hayatî bir tehlikeden geçti. Bu tedavi sürecinde ben çocuğuma aşı yaptırmadım, aşıya karşıyım, çünkü Allah'ın insanı en mükemmel şekilde yarattığına iman ediyorum. Başhekim, K vitamini alamadığını söyledi, bu çocuğa ameliyat yaptırmıyorum, çünkü bu çocuk aşı görmemiş dedi. Ben de dış giysime ve tesettürüme dikkat ettiğim için Müslüman oluğumu anladılar ve direkt terörist muamelesi yapmaya başladılar. Dertleri bana bir ceza kesip çocuğumu elimden almaktı. Doktor bana, örtüme ve eşime bakıyordu sürekli. Ben de "Ben çocuğuma bu aşıyı yaptırmak zorunda değilim. Zaten doğal tedavici biriyim. Tıp bilgim de var. Bu çocuk günü geldiğinde o vitamini üretmeye başladı. İsterseniz test yaptıralım bu vitamin onda var. Orada bir çatışma oldu doktorla aramızda. O kadar kibirliler ki "Ben bu hastanenin başıyım istediğim zaman yaparım istemediğim zaman hiçbir şey yapmam, yaptırmam" dedi bana. "Sen dedim bu hastanenin sadece sorumlususun, sahibi değil." Şu an çok basit anlatıyorum, ama çok ciddî bir tartışmaydı ve adam çok sinirlendi, çünkü yenildi.

“Evimde televizyon olmadığı için beni terörist ilan etmeye kalktılar”

Bu olay üzerine hakkınızda dâvâlar açılmıştı değil mi?

On gün sonra Norveç Çocukları Koruma Vakfı beni aradı. “Şu hastaneden şikâyet geldi. Çocuğuna vaktinde sağlık bakımı yaptırmamışsın. Mecbur bizimle toplantıya geleceksin” dediler. Bir gidiyorum karşımda Norveç’in en tanınmış psikiyatristler, doktorlar… Konuyu bana açıyorlar diyorlar ki “Sen çocuklarına iyi bakamıyorsun. İyi bir anne değilsin. Aşı yaptırmamışsın biz bakmalıyız çocuklarına artık…” Raporda demişler ki “Çocuklarını tedavi için bilerek hastaneye getirmedi. Rabbinden vahiy aldığı için hastaneye gitmedi vs.” Bir sürü iftira… Allah bana bir kuvvet verdi o dönem. Onlara “Sizin bu iftiralarınızı asla kabul edemem. Hepinizi avukata ve gazeteye vereceğim. Sizin böyle bir şey yapmaya hakkınız yok. Beni terörist görüyorsunuz hicabım yüzünden değil mi?” dedim. Ve bir münakaşa oldu. Dediler ki ‘evine geleceğiz evine bakacağız.’ “Gelin, benim korkacak bir şeyim yok” dedim. İki bayan geldi eve. Evimiz gayet sade ve güzel bir evdi. Hiçbir teknolojik alet yoktu. Kitaplık İslâmî kitaplarla dolu. Bayanlardan biri “Senin çocukların çok izole edilmiş. Çocukların kreşe gitmiyor. Gazeteten, radyon, televizyonun, bilgisayarın yok dediler. Velhasıl ‘sen evde terörist yetiştiriyorsun’ demeye getirdiler. Bir dolabım vardı gidip açtım içi Norveç gazeteleriyle dolu. Ondan sonra beni rahat bıraktılar.

Dubai, Şam ve daha başka yerlerde de yaşamıştınız. Peki bu taşınmalarda hiç sıkıntı yaşamadınız mı?

Ben Norveç vatandaşıyım. Çifte vatandaşım o yüzden bir sıkıntı olmadı. Gittiğimiz yerlerin yemek kültürlerinde zorluk çektik biraz, mesele helâl ve doğal gıda sıkıntısı… Onun dışında bir zorluk olmadı imkân olduğunca başka yerlere gittik ve orada İslâmı anlatmaya çalıştık. Artıları da çok oldu. Meselâ benim çocuklarım şimdi dört dil birden konuşuyor. Elhamdülillah…

Türkiye’deki eğitim sisteminizi nasıl buluyorsunuz peki?

Orada sistem çok farklı. Türkiye’deki gibi değil. Misal gazeteci olmak için üniversite okumak zorunda değilsiniz. Temel eğitim 9 sene orada. Temel eğitimden sonra mesleklere göre özel branş eğitimleri alıp hayata başlıyor gençler. Ama Türkiye’de bu süre çok uzun. Gençlik biter okul bitmez… Bir de Türkiye’de sistem çok zayıf. Bir yabancı dil bile öğretemiyorlar çocuklara. Yıllarca boşa uğraşılıyor çok garip bu…

Burada okullarda yıllarca eğitim veriliyor, ama yabancı dil meselesini halleden insan sayısı çok az maalesef…

Bakın şu iki dilin kesinlikle öğrenilmesi gerekiyor: Arapça ve İngilizce. Türk devletinin kesinlikle bu işi üstlenmesi gerekiyor. Ben buna anlam veremiyorum, bunu mecbur yapmaları gerekir. Dünya’nın yarısı İngilizce konuşuyor diğer yarısı da Arapça. Norveç’te üniversitede bir bölüm var ve o bölümde Arapça öğreniyorlar. Burada sınıfları Müslümanlar doldurmuyor. Hep başkaları oluyor ve burada Arapça öğreniyorlar. Tabi onların başka hedefler var, tabi o ayrı mesele. İslâm düşmanlığı ve Arapça öğrenip İslâma daha güçlü saldırmak…

“Bediüzzaman dinsizlerin sorularına cevap veriyor”

Onlar bütün bunları yaparken Müslümanlar ne yapmalı sizce?

Meselâ Bediüzzaman’ın bahsettiği fennî ve İslâmî ilimleri yurt dışında yeteri kadar anlatabilsek her şey çok farklı olur emin olun. Bilim ile dini birleştiren Bediüzzaman metodunu tüm dünyaya yaymak lâzım. Bu da ancak yabancı dil ile olur. Bediüzzaman’ın İslâmı anlatış şekli herkese çok yarıyor. İman ehli olmayanlar için mükemmel bir açıklama şekli var Bediüzzaman’ın. Dinsizlerin hep ‘neden?’ sorusu var. Bediüzzaman da hep ‘neden?’ sorularına cevaplar veriyor. Avrupa’ya bu fikirlerin taşınması gerektiğini düşünüyorum. Şu an dünyaya sunulmaya çalışılan, yapay Müslümanlığı ancak Bediüzzaman’ın metodu ile aşabiliriz.

Röportaj: N. Nur Ener / nnurener@yeniasya.com.tr /